

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud Plzeň-jih rozhodl v hlavním líčení konaném dne 20.4.2016 v Plzni v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Simony Kubouškové a přísedících Mgr. Anny Andrlové a Petrušky Podlipské, **t a k t o :**

Obžalovaný

M [REDACTED] **K** [REDACTED] ,

nar. [REDACTED] v [REDACTED], bez zaměstnání, trvale bytem [REDACTED]
[REDACTED],

se podle § 226 písm. b) trestního řádu zprošťuje obžaloby Okresního státního zastupitelství Plzeň – jih ze dne 21.1.2015, sp. zn. ZT 134/2014, pro skutek, kterého se měl dopustit tím, že

dne 9.2.2014 v době kolem 02.30 hod. v obci Blovice, okr. Plzeň-jih, v Tyršově ulici na chodbě diskotéky „Bronx“ po předchozí rozeprě fyzicky napadl F [REDACTED] C [REDACTED], se kterým smýkal po chodbě, udeřil jej pěstí do obličeje, a následně velkou silou jej kopl do levé nohy do míst nad

kotník, následkem toho jmenovaný ztratil rovnováhu a upadl v rotaci na levou dolní končetinu, kterou si tzv. „přisedl“, čímž utrpěl luxační trimaleolární zlomeninu levého hlezna, tedy zlomeninu zahrnující postižení dolní části holenní kosti, dolní části kosti lýtkové spolu s odlomením kotníků, poraněním vazů a částečným úrazovým vysunutím kloubních ploch v hlezenním kloubu, v důsledku čehož je v pracovní neschopnosti od 9.2.2014 dosud, když podstatně omezen v obvyklém způsobu života byl nejméně od 9.2.2014 do 10.6.2014,

kterým měl spáchat zločin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, 3 trestního zákoníku,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Podle § 229 odst. 3 trestního řádu se poškození **Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR, IČ 41197518**, Regionální pobočka Plzeň, pobočka pro Jihočeský, Karlovarský a Plzeňský kraj, se sídlem v Plzni, Sady 5. května 59 a **F** [REDAKCE] **C** [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE], odkazují se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í

Ve věci již bylo jednou rozhodnuto rozsudkem Okresního soudu Plzeň – jih ze dne 14.9.2015, kterým byl obžalovaný uznán na vinu a byl mu uložen souhrnný podmíněný trest. K odvolání obžalovaného byl rozsudek usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 16.12.2015 zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí s následujícími pokyny. Odvolací soud odkázal na nesprávnou interpretaci výpovědi obžalovaného v té části, kde obžalovaný popisuje své setkání s poškozeným v chodbičce. Dále okresnímu soudu vytkl, že měl provedené důkazy podrobněji vyhodnotit a jednoznačně uvést, na základě jakého důkazu má za prokázané jednotlivé části skutkového děje, kdy je nutné uvést, jakou výpověď považoval za věrohodnou, popřípadě jakou její část a proč. Dále bylo soudu prvního stupně uloženo, aby reagoval na námitku obhajoby, která nadále tvrdí, že obžalovaný jednal v tzv. nutné obraně. V tomto směru se má soud pokusit o doplnění dokazování výsledkem obžalovaného, který pokud nevyužije svého práva k věci vypovídat, by měl mít možnost vyjádřit se ke svým subjektivním pocitům v době, kdy se na daném místě setkal s poškozeným, zejména k tomu, jak vnímal jeho chování, případně gesta. Krajský soud v Plzni se dále ztotožnil s námitkou obhajoby ohledně toho, že dosud nebyl proveden dostatek důkazů potřebných k vyhodnocení, zda poškozenému náleží nárok na náhradu škody, s ohledem na námitku spočívající v porušování léčebného režimu současný spisový materiál pro rozhodnutí o celém uplatněném nároku na náhradu škody neposkytuje dostatečný podklad. Odvolací soud vyslovil názor, že je otázkou, zda doplnění dokazování pro řádné rozhodnutí o návrhu na náhradu škody nepřesahuje potřeby trestního řízení, neboť doplněním dokazování by se podstatně protáhlo trestní řízení.

Obžalovaný i v další fázi řízení setrval na své obhajobě v tom směru, že se v chodbičce jen bránil útoku vedenému poškozeným, sám nikoho první nenapadl. Obžalovaný vypověděl v přípravném řízení v rámci svého výsledku, který v řízení před soudem stvrdil bez dalšího, že již v průběhu včera došlo k potyčce mezi ním, jeho přáteli a poškozeným na baru na diskotéce,

kterou vyvolal poškozený, který byl v podnapilém stavu. Obžalovaný podrobně popsal okolnosti, které předcházely samotnému incidentu tak, že „Při vstupu do tzv. salónku na konci směrem k sálu, šel proti mně C[redacted] a měl napřažené obě ruce. Měl je v pěst a řval na mě „prcálku“. Já jsem šel stále proti němu, v salónku jsme byli v té době sami a jak jsem šel proti, on šel proti mně s těma rukama a jak jsem popsal, praštil mě někde do obličeje pravou rukou, přesně nevím kam, levou nestačil udeřit. Praštil jsem ho též, nevím přesně kam, reagoval jsem na jeho útok.“ Při dalším výslechu dne 29.8.2014 obžalovaný vypovídal v obdobném slova smyslu, s tím rozdílem, že neví, zda jej poškozený trefil. Ke svým subjektivním pocitům před incidentem sdělil, že se poškozeného bál, měl z něj silný pocit strachu, neboť je zhruba o hlavu větší a asi o 30 kg těžší. Při svých pocitech vycházel i z toho, že viděl, jak se pral uvnitř diskotéky a navíc byl opilý. Nad zraněním poškozeného vyjádřil obžalovaný lítost.

Skutečnost, že došlo k incidentu mezi obžalovaným a poškozeným v chodbě, potvrdil i poškozený C[redacted], avšak s jiným vyličením průběhu samotných událostí. Svědek poškozený popřel, že by obžalovaný přicházel proti němu, ale přicházel zezadu, svědek slyšel „ránu od dveří“ a poté ho někdo zhruba dva metry od dveří chytil za ramena, kopl nohou do levé nohy z boku zvenku dozadu, spíše do levé strany nohy z jeho pohledu, v tu dobu šel ven při pravé straně chodbičky. Ucítil velkou ránu, jako když praskne led, a otočkou se svezl dolů po obžalovaném, když až v tuto chvíli uviděl, kdo je útočník. Obžalovaný stál bezprostředně za ním. Jak se po obžalovaném svezl, tak ho to podhodilo a stočilo na levou stranu chodbičky ke zdi, kde si přisedl nohu. Dle výslechu svědka Č[redacted] tomuto incidentu s obžalovaným předcházel již jeden ten večer před tím kolem desáté hodiny, kdy se pohádali s obžalovaným na baru a ten ho udeřil pěstí. Poté se poškozený vyjádřil ke zranění, které mu bylo způsobeno, stejně tak k jeho hospitalizaci a omezení, které trvalo do 10.6.2014, neboť až od této doby mohl zatěžovat končetinu bez omezení. Omezen byl nejen ve vztahu k zlomené noze ale i použitím berlí, které ho vyřadily z veškerých běžných činností, při kterých zapojuje i ruce. Svědek se vyjádřil i k pracovní neschopnosti, která trvala do března 2015, a vysvětlil své počínání, kdy nejprve vůbec neuvedl, kdo mu zranění způsobil a pachatele nahlásil později z důvodu závažnosti spáchaného zranění a následků. Od obžalovaného čekal omluvu s tím, že pokud by byla do prvního soudu tak by to „stáhl“, šel jsem za ním do baru, protože si myslel, že se obžalovaný bojí. Protože se ale nedohodli, navíc si ho jeho matka začala fotit, řekl, že trestní řízení nechá běžet. Svědek uvedl, že trestní oznámení podal, protože se dozvěděl, co měl obžalovaný za konflikt před tím (znásilnění vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 2 T 59/2014), že to není normální. Pracovní neschopnost poškozeného je doložena též rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti, počínaje dnem 9.2.2014, která byla ukončena v březnu 2015. K osobě poškozeného bylo zjištěno, že nemá žádný záznam v rejstříku trestů a projednáván byl za přestupek pouze v oblasti dopravy.

Z výpovědi obžalovaného a výpovědi poškozeného bylo jednoznačně prokázáno, že předmětného dne kolem 02,30 hodin došlo v chodbě diskotéky Bronx v Blovicích, nacházející se mezi šatnou a vstupními dveřmi mezi nimi k incidentu bez přítomnosti třetí osoby, což však byla jediná skutečnost na základě těchto důkazů nesporná. V ostatních okolnostech incidentu byly výpovědi obou aktérů diametrálně odlišné. Obžalovaný uvádí, že přicházel proti poškozenému zvenku, ten na něho křičel a měl obě ruce proti němu napřažené v pěst. On se jen bránil, dal mu jednu ránu pěstí, obžalovaný se sesunul ke zdi a on odešel. Verze poškozeného je opačná, podle jeho výpovědi měl obžalovaný přijít za ním zezadu a kopnout ho přímo do levé nohy nad kotník zvenku, po prasknutí v noze se pak otočil doleva, sesunul se po něm až do levé části chodbičky. Za situace, kdy incidentu nebyl přítomen nikdo jiný, bylo nutné ostatní důkazy velmi pečlivě

hodnotit ve vztahu k věrohodnosti verze obžalovaného nebo poškozeného. I v tomto směru byla důkazní situace velmi náročná, neboť pouze část incidentu viděl svědek L. a nikdo jiný, byť v tu dobu bylo před svědkem L. několik dalších přihlížejících osob. Je jednoznačné, že pokud se Policii ČR ihned po incidentu na místě samém nepodařilo zajistit žádné přímé důkazy, nebude situace jiná ani v řízení před soudem, kdy od incidentu uběhlo již skoro dva roky. Naopak možnost prokázat věrohodnost jedné či druhé verze incidentu je výrazně menší.

Soud nejprve hodnotil výpověď svědka L., který jako jediný ze slyšených svědků byl schopen alespoň částečně průběh incidentu ze svého pohledu popsat. Nejprve je nutné uvést, že svědek měl dobré pozorovací možnosti, byť koukal přes hlouček ostatních lidí, incident pozoroval před průsvitné skleněné dveře – zhruba dva metry od dveří a viděl tak alespoň horní část těla poškozeného (od ramen nahoru) a jeho pohyb. Pokud viděl svědek pouze osobu poškozeného od ramen nahoru, nikoliv osobu obžalovaného, který při vizuálním srovnání obou při hlavním líčení sahá hlavou do úrovně ramen, je zřejmé, že obžalovaný se v tu dobu musel nacházet z pohledu svědka za osobou poškozeného, nikoliv před ním. Pokud by stál před ním, musel by jej svědek L. vidět nejen kvůli jeho vzrůstu, ale i proto, že obžalovaný má velmi světlé vlasy, které by nebylo možné při jeho pozorovací pozici přehlédnout. Mimo to svědek L. ani nepotvrdil, že by poškozený byl k němu v době incidentu natočen přední částí (obličejem), z čehož vyplývá, že šel poškozený jednoznačně směrem ven. Svědek L. se vyjádřil k jemu vnímanému průběhu incidentu, kdy viděl, jak C. v chodbičce letěl z jeho pohledu zprava doleva jako když „dostává před držku“, viděl pouze jeho ramena a hlavu, do doby, než se vlevo sesunul při zdi dolů. Poté co bezprostředně přiběhl k poškozenému, viděl jen zavírající se vstupní venkovní dveře, pachatele neviděl, poškozený se k němu v ten okamžik nevyjádřil. Svědek L. popsal i zdravotní stav poškozeného, který se držel za kotník nohy, v obličeji byl lehce pomlácený, nateklý. Svědek vyloučil, že by bezprostředně před útokem okolo něho z diskotéky někdo prošel, neboť stál blízko dveří, které by musely být procházejícím otevřeny a taková osoba by přímo okolo něj musela projít a on si ji určitě všiml. V této části výpovědi svědka odporuje tvrzení poškozeného, že obžalovaný za ním přišel zezadu (tj. zevnitř), kdy slyšel ránu od dveří. Pokud by skutečně obžalovaný tímto směrem přišel, musel by projít okolo svědka L., i tento svědek, který byl v bezprostřední blízkosti dveří, by si musel obžalovaného všimnout, což vyloučil, stejně jako by minimálně musel slyšet ránu od dveří, stejně jako popisuje poškozený. Nic takového však svědek v rámci své výpovědi neuvedl a ohledně směru příchodu obžalovaného do chodbičky vylučuje verzi poškozeného a naopak nepřímou potvrzuje verzi obžalovaného, který dle jeho výpovědi přešel do chodbičky zvenku. Je tak logické, že si ho svědek L. nemohl všimnout a ani ho při samotném incidentu před osobu poškozeného neviděl, byť by teoreticky takovou možnost s ohledem na jeho aktuální místo postavení měl. Výpověď tohoto svědka podporuje verzi obžalovaného o průběhu incidentu, nejen v nemožnosti příchodu obžalovaného ze sálu, ale i ohledně způsobu napadení, kdy poškozený po jedné ráně pěstí upadl vlevo ke zdi a tam se sesunul. Naopak výpověď svědka L. vylučuje verzi poškozeného, protože pokud by se skutečně při otočení na obžalovaného po něm sesunul jako „pytel brambor“ na zem, musel by svědku L. zmizet z dohledu již v pravé části chodby, kde došlo k napadení (z pohledu zevnitř ven) a nikoliv až vlevo u zdi, jak svědek bezpečně vypověděl. Mimo to verzi obžalovaného, že se poškozenému jen bránil a udeřil ho jednou pěstí do obličeje, potvrdil i svědek Š., kterému to řekl obžalovaný bezprostředně po útoku, a svědek C., který se to dozvěděl od obžalovaného následný den. Byť z obsahu výpovědí svědků Š. a C., kteří se před výsledkem samotným vyjádřili ke svému poměru k obžalovanému, je znatelné, že se jednalo o kamarády obžalovaného, nebyl v řízení proveden

jakýkoliv důkaz, který by jejich obecnou či specifickou věrohodnost v této věci snižoval. Naopak svědci vypovídali spontánně, podrobně ohledně jednotlivých skutečností a pod sankcí křivé svědecké výpovědi. Ke konečné pozici poškozeného vlevo u zdi a jeho zranění nohy vypovídal i svědek S ■■■, ■■■■■■■■■■, který však k incidentu jako takovému nic nevěděl, nikoho neviděl. Zasahující policisté svědci A ■■■ a D ■■■ potvrdili, že poškozený na místě samém uvedl, že si zranění způsobil sám, ani vytěžením osob přítomných na diskotéce se nepodařilo zjistit jiných poznatků. Podle provedené dechové zkoušky na místě samém bylo zjištěno ovlivnění poškozeného alkoholem, hladina byla zjištěna 1,6 promile. Svědci – příslušníci PČR se ještě vyjádřili k následnému výsledku poškozeného za nějakou dobu, kde uvedl, že mu zranění způsobil obžalovaný, což odpovídá i protokolu o trestním oznámení ze dne 21.3.2014.

Verzi poškozeného o průběhu incidentu vylučují i závěry zpracovaného znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství a výslech znalce MUDr. Hynka Řehulky. Znalec dospěl k závěru, že poškozený utrpěl luxační trimaleolární zlomeninu levého hlezna, tedy zlomeninu zahrnující postižení dolní části holenní kosti, dolní části kosti lýtkové spolu s odlomením kotníků, poraněním vazů a částečným úrazovým vysunutím kloubních ploch v hlezenním kloubu. Od 9.2. do 24.2.2014 byl poškozený hospitalizován ve Fakultní nemocnici v Plzni na chirurgickém oddělení, kdy v této době prodělal dvě operace v souvislosti s tímto zraněním. Poté byl propuštěn do domácího ošetřování, kdy musel používat opory berlí, nesměl na poraněnou nohu došlapovat a musel si pravidelně aplikovat léky snižující pohotovost ke vzniku krevních sraženin. Následně po zhojení kostí začal rehabilitovat, rehabilitace byla ukončena 10.6.2014. Zranění poškozeného bylo tupého charakteru. Tupým charakterem poranění je dle znalce poranění tupým předmětem či nástrojem, když za tento lze mít i část končetiny lidského těla. Uvedená zlomenina nejčastěji vzniká nepřímým násilím při podvrtnutí hlezna a současně vzájemné rotaci těla a dolní končetiny. Ve výjimečných případech je však možné připustit i přímý vznik takovéto zlomeniny, když je vyžadováno působení značně zraňující síly proti zatížené končetině. K takovým situacím dle znalce dochází například i při sportu, především při fotbale. Znalec dospěl v rámci svého výsledku k závěru, že s největší pravděpodobností se jednalo o nepřímou zlomeninu, tzn., že se tam podílela především ona rotace a fixace dolní končetiny, typické je právě přisednutí končetiny. Na základě znaleckého zkoumání dospěl soud k závěru, že nelze beze vší pochybnosti uzavřít, že zlomenina u poškozeného vznikla přímým působením nohou obžalovaného, jak uváděl poškozený. Naopak za pravděpodobnější způsob vzniku zranění považoval znalec právě přisednutí nohy poškozeného jím samotným. Při podrobném zkoumání závěru znalce soud tento shledává jako podporující opět verzi obžalovaného, nikoliv poškozeného. Pokud poškozený vypověděl, že obžalovaný k němu přistoupil zezadu a chytil ho za ramena, kdy vzhledem k jejich vzájemným výškovým proporcím by musel mít obžalovaný ruce natažené a stát v těsné blízkosti poškozeného, měl velmi omezenou možnost silného kopu do levé končetiny. Jak vypověděl znalec ke kopu je třeba přípravy, a případně rozběhu, k čemuž však vzhledem k místu, kde došlo k incidentu, nebyl prostor. Pokud by obžalovaný skutečně vstupoval do chodbičky za poškozeným ze sálu, musel by nejprve otevřít dveře, které byly v té době prokazatelně zavřené, z čehož vyplývá, že rozběh obžalovaného by nemohl být již před těmito dveřmi, protože by se obžalovaný musel otevíráním dveří zastavit, přinejmenším zbrzdit. Pokud soud přihlédne ke konkrétní vzdálenosti, ve které došlo k napadení, tj. zhruba dva metry od těchto dveří, měl by obžalovaný pouze tento vzdálenostně omezený prostor pro svůj dynamický rozběh, tj. takový který by dle znalce byl schopen způsobit zlomeninu daného charakteru, což se jeví jako silně nepravděpodobné. V tomto směru je třeba poukázat i na vnitřní logické rozpory ve výpovědi poškozeného o postoji

obžalovaného v době kopu. Pokud ho tento držel za ramena, nemohl se nějak rozběhnout, měl zároveň velmi omezený prostor pro přípravu kopu, a to nejen místní ale zejména i časový, kdy se jednalo dle poškozeného o mžik. Pokud by skutečně obžalovaný držel poškozeného rukama za obě ramena, lze jen stěží provést kop do levé nohy zvenku zleva. Obžalovaný by totiž v takovém případě musel kopat pouze levou nohou a ještě zboku zleva. Z fyziologického hlediska je tento směr, kdy je nutné ke kopu výrazné razantnosti, naprosto vyloučen, a to za situace, kdy obžalovaný měl stát přímo za poškozeným, nikoliv z jeho boku. I kdyby stál z boku a kopal rovně, nemohl by zase stát za poškozeným a držet ho za ramena. Z technického a zejména logického hlediska je proto verze poškozeného o průběhu incidentu nepřijatelná. Navíc kdyby skutečně obžalovaný držel poškozeného za ramena, musel by tuto skutečnost zaregistrovat i svědek L■■■■■, který potvrdil, že poškozeného viděl od ramen, k čemuž však nedošlo. Stejně tak jako je logicky rozporné, poškozeným tvrzené sesunutí po obžalovaném ihned po kopnutí, protože vzhledem k šířce chodbičky 2,2 m, kdy došlo k incidentu dle poškozeného v pravé části chodby, by se těžko poškozený dostal pouhým sesunutím dolů ještě minimálně další metr doleva ke zdi, jak uvedl obžalovaný i svědek L■■■■■. Naopak znalcem tvrzená rotace odpovídá odhození poškozeného po ráně pěstí s mírnou rotací ve směru působící síly, po nárazu ke zdi, sesunutí při zdi a přisednutí nohy z důvodu ztráty stability. Navíc, jak znalec sdělil, pro přímý vznik zlomeniny by bylo naprosto zásadní plné zatížení takové končetiny poškozeným, což nebylo prokázáno. Znalec připustil, že i kop bez přípravy může přivodit nějaké zranění, ale rozhodně nelze mluvit o tak velké zlomenině, která byla u poškozeného zjištěna a potvrzena i lékařskými zprávami. Pro věrohodnost poškozeného nesvědčí ani jeho přístup k podání trestního oznámení, kdy osobu pachatele na místě samém neoznačil, byť byl policisty dotazován a věc řešil až poté, co zjistil rozsah zranění. Navíc poněkud podivně zní i jeho vysvětlení proč nechal trestní řízení proti obžalovanému „běžet“, když se mu neomluvil a zjistil, co provedl před tím (znásilnění) a co zhodnotil jako nenormální. Pokud by byla z jeho strany situace jednoznačná, nebyl by jakýkoliv důvod řešit další trvání trestního řízení a už vůbec ne v návaznosti na jinou trestnou činnost obžalovaného. O předcházejícím incidentu mezi obžalovaným a poškozeným kolem desáté hodiny na baru vypovídali svědci J■■■■■ K■■■■■ a M■■■■■ Š■■■■■, kteří potvrdili tvrzení obžalovaného, že iniciátor konfliktu byl právě poškozený, který byl opilý. Svědci shodně uvedli, že u předmětného incidentu v chodbičce nebyli přítomni, ale ví, že před ním byl obžalovaný venku. Proběhlý incident u baru potvrdila v rámci své výpovědi i svědkyně V■■■■■ M■■■■■, ■■■■■, nic bližšího však k němu nevěděla, konflikt v chodbičce neviděla. Na místo přišla až v době, kdy již zasahovala záchranka, popsala zdravotní stav poškozeného, který seděl na zemi, držel si nohu a sténal.

Ze všech výše uvedených důvodů se soud přiklonil k obžalovaným tvrzené verzi o průběhu incidentu, podle které poškozený v chodbičce diskotéky šel proti obžalovanému, křičel na něj, měl napřažené obě ruce v pěst, čemuž se obžalovaný bránil tím, že poškozeného udeřil pěstí do obličeje, v důsledku čehož poškozený přeletěl chodbu k levé zdi, kde ztratil rovnováhu a v rotaci upadl na levou dolní končetinu, již si tzv. přisedl, čímž utrpěl luxační trimaleolární zlomeninu levého hlezna. V tomto směru soud zhodnotil výpověď obžalovaného jako věrohodnou, kdy na rozdíl od poškozeného, nebyl proveden žádný důkaz, který by prokazoval opak. Soud k tomuto závěru dospěl i při vědomosti možnosti obžalovaného hájit se způsobem, který uzná za vhodný. Pokud je výpověď obžalovaného považována za věrohodnou, je tak považována jako celek, a v to včetně obžalovaným tvrzeného útoku poškozeného rukama v pěst nad hlavou a křikem, neboť nebyl shledán žádný důvod, proč zrovna v této části, která svědčí ve prospěch obžalovaného, by byla jeho výpověď nevěrohodná. Navíc pokud nikdo jiný na místě

nebyl a útok poškozeného popsal jen obžalovaný, je třeba postupovat v pochybnostech ve prospěch obžalovaného, což i soud učinil a útok poškozeného bral za prokázaný v rozsahu specifikovaném obžalovaným. V tomto směru pak bylo nutné zabývat se charakterem, intenzitou, reálností útoku poškozeného a obranou obžalovaného včetně jeho subjektivních pocitů z navozené situace, jak soudu prvního stupně uložil odvolací soud. Obžalovaný jednoznačně popsal vzájemné postavení jeho a poškozeného včetně jednání poškozeného, který k němu přicházel, měl napřážené obě ruce sevřené v pěst a řval na něj „prcálku“, zda došlo k jeho zásahu rukou poškozeného, si nebyl jist. Podle § 29 odst. 1 trestního zákoníku čin jinak trestný, který někdo odvrací přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný trestním zákonem, není trestným činem. Podle odst. 2 citovaného ustanovení nejde o nutnou obranu, byla-li zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku. V případě nutné obrany jde o střet zájmů na ochraně různých společenských vztahu, ať již jde o zájem napadené osoby či zájem útočníka, který je při nutné obraně obětován, aby tak byl odvrácen útok, přičemž riziko vyvolané útokem by měl nést útočník, nikoliv obránce. V tomto případě poškozený Č. Zákonným předpokladem nutné obrany je odražení útoku přímo hrozícího nebo trvajícího na zájem chráněný trestním zákoníkem a skutečnost, že obrana nesmí být zcela zjevně nepřiměřená způsobu útoku. Soud dospěl k závěru, že v případě obžalovaného byly obě zákonné podmínky splněny kumulativně. Předně je třeba říci, že o útoku přímo hrozícím není žádný pochyb, neboť poškozený jako iniciátor incidentu v již v době přístupu k obžalovanému měl obě ruce napřážené, navíc uzavřené v pěst a připravené k útoku na obžalovaného (srov. rozhodnutí NS ČR sp. zn. 6 Tdo 851/2002). Už samotné postavení rukou spočívající v napřážení vypovídá o reálnosti hrozby útoku, na který se poškozený připravoval. Reálnost a očekávanou intenzitu útoku poté dokresluje ruce sevřené v pěst, kdy rána pěstí je výraznější intenzity než rána otevřenou dlaní. Navíc hrozba reálnosti daného útoku byla dotvářena i křikem poškozeného, který vulgárními výrazy obžalovaného napadal a při kombinaci s připravenými rukama lze hovořit o stupňování se výhrůžek. K tomu je rovněž nutné zohlednit i fyzickou konstrukci obou aktérů incidentu, kdy poškozený je minimálně o 20 centimetrů vyšší a o několik desítek kilogramů těžší. Ohrožení obžalovaného dokládají i objektivně zjištěné skutečnosti, kdy již několik hodin před tímto incidentem měl poškozený s obžalovaným potyčku, při které došlo nejen na nadávky, ale i fyzický kontakt nejen jich dvou, ale i svědka Š. Lze tudíž uzavřít, že tímto se možnost opakování fyzického kontaktu jen zvyšovala. To vše při současném ovlivnění poškozeného alkoholem, kdy osoba pod jeho vlivem, za což se dá předpokládat hladina přesahující jedno promile, ztrácí jinak přítomné zábrany k páchání protiprávního činu, osoba se stává odbržděnou a potenciálně nebezpečnou. Na druhou stranu nelze vzhledem k naměřené hladině alkoholu u poškozeného 1,6 promile hovořit o tom, že by nebyl schopen z důvodu silné podnapilosti se jakéhokoliv útoku vůbec dopustit, či zda by se takový útok mohl obžalovanému zdát pouze jako domnělý, na který obžalovaný reagoval ranou pěstí (tzv. putativní obrana). Naopak obžalovaný popsal i subjektivně své pocity v době bezprostředně přecházející jeho obraně, kdy pociťoval silný pocit strachu, který jehož intenzitu a důvod ve svém výslechu specifikoval. Zároveň pokud dal obžalovaný poškozenému jednu ránu pěstí a po zásahu více ve svém jednání nepokračoval, nelze rovněž hovořit ani o tom, že by se jednalo o obranu zcela nepřiměřenou útoku. Ve smyslu ustálené judikatury (např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2007, sp. zn. 5 Tdo 162/2007) se přitom nevyžaduje, aby intenzitě použitého útoku odpovídala i míra intenzity obrany. Obrana by totiž měla být důraznější už jen z toho důvodu, aby došlo k překonání přímo hrozícího či trvajícího útoku na zájem chráněný trestním zákonem. Obžalovanému hrozil ze strany poškozeného útok oběma rukama sevřenými v pěst a obžalovaný na to reagoval jednou ranou pěstí, což není zejména vzhledem k fyzické konstrukci obou nepřiměřené, přičemž obžalovaný ani při svém protiútku nevyužil

žádných speciálních prostředků. Současně je nutné pojem zcela zjevně vykládat tak, že podmínky se posuzují podle toho, jak se jeví zejména bránící se osobě. Nutnost subjektivního pojetí dává tudíž soudu prostor, aby podmínky nutné obrany zvažoval především z hlediska představ osoby, která se brání, což bylo i v daném případě učiněno (srov. rozhodnutí NS ČR 5 Tdo 1283/2014). Soud zohlednil nejen objektivní okolnosti případu, ale i samotné pocity obžalovaného, které specifikoval v rámci svého výslechu. K tomu všemu je třeba přihlídnout, že se jednalo již o velmi pokročilou noční, spíš ranní hodinu, kdy se oba aktéři několik předchozích hodin bavili na diskotéce, a lze tak očekávat i jejich fyzickou únavu. K tomu i fakt, že došlo k napadení na diskotéce, kam se lidé chodí bavit, nikoliv bránit, je pro posouzení důvodnosti nutné obrany důležitý. Dále je třeba zmínit, že obžalovaný měl nutnost okamžitého rozhodnutí, navíc vzhledem k šířce chodbičky omezené možnosti svého dalšího pohybu tak, aby se vyhnul poškozenému. Možností samozřejmě bylo, aby odešel zpět ven, avšak subsidiarita není podmínkou nutné obrany podle § 29 trestního zákoníku a tak způsob rozhodnutí obžalovaného nelze přičítat k jeho tíži. Stejně tak není ani zákonem omezena volba způsobu nutné obrany proti přímo hrozícímu útoku (viz. rozhodnutí NS ČR sp. zn. 4 Tdo 108/2015). A proto, pokud se obžalovaný rozhodl využít rány pěstí místo např. razantního odstrčení poškozeného, nelze ani toto hodnotit z právního hlediska v jeho neprospěch. Nepochybně s přihlédnutím k vzniku posuzovaného jednání a k okolnostem, za kterých protiútok obžalovaného probíhal, nemůže být dáno ani zavinění obžalovaného ke zraněním poškozeného (ať už úmyslné nebo nedbalostní), byť v důsledku potyčky poškozený utrpěl zranění, označovaná jako těžká újma na zdraví ve smyslu ustanovení § 122 odst. 2 písm. i) trestního zákoníku.

Ze všech výše uvedených důvodů soud zprostil obžalovaného podané obžaloby, neboť stíhaný skutek není trestným činem, neboť u žalovaného zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1, 3 trestního zákoníku, bylo jednání obžalovaného posouzeno jako nutná obrana dle § 29 trestního zákoníku. Soud zprostil obžalovaného pro skutek popsany v obžalobě, byť ohledně jeho průběhu došel k odlišným skutkovým tvrzením popsáním v odůvodnění tohoto rozsudku.

Vzhledem k tomu, že obžalovaný byl podané obžaloby zproštěn, byli poškození F██████████ C██████████, nar. ██████████ a Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky, IČ 41197518, v souladu s § 229 odst. 3 trestního řádu odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do osmi dnů od doručení ke Krajskému soudu v Plzni prostřednictvím soudu zdejšího. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku a je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i z části ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného; obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká; poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Odvolání musí být ve lhůtě k jeho podání nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Odsuzuje-li soud

obžalovaného k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiznává-li poškozenému alespoň zčásti nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, může poškozený požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

V Plzni dne 20. dubna 2016

Mgr. Simona Kuboušková